

ปัจจัยที่เกี่ยวข้องหรือปัจจัยที่สัมพันธ์กับ พฤติกรรมรุนแรงของนักเรียนอาชีวศึกษาชาย

Related Factors of Violent Behavior Among Male Vocational Students

พิลาตลักษ์ณ์ อะห์ลี	พย.ม.*	Pilartlak Alee	M.N.S.*
ภัทรภรณ์ ท่งปันคำ	พย.ด.**	Patraporn Tungpunkom	Ph.D.**
เกสรรา ศรีพิชญากุล	พย.ด.**	Kasara Sripichyakan	Ph.D.**

บทคัดย่อ

วัยรุ่นเป็นวัยที่มีการเปลี่ยนแปลงของฮอร์โมนที่มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงทางด้านอารมณ์และพฤติกรรมได้ง่าย จึงมักใช้อารมณ์ในการตัดสินใจและอาจก่อให้เกิดพฤติกรรมรุนแรงได้ การศึกษาเชิงพรรณนาหาความสัมพันธ์ (Descriptive correlation study) ครั้งนี้จึงมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาพฤติกรรมรุนแรงของนักเรียนอาชีวศึกษาชาย และปัจจัยที่เกี่ยวข้องโดยกลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนอาชีวศึกษาชายในจังหวัดสงขลา จำนวน 295 คน เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาประกอบด้วยแบบสอบถามจำนวน 2 ชุด ชุดที่ 1 ประกอบด้วย 2 ส่วน คือ ส่วนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลทั่วไปและส่วนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมรุนแรง ชุดที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับพฤติกรรมรุนแรง เครื่องมือได้รับการตรวจสอบค่าความเชื่อมั่นซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐาน วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงพรรณนา และสถิติสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบสเปียร์แมน (Spearman rank correlation coefficient)

ผลการศึกษาพบว่า

1. กลุ่มตัวอย่างมีพฤติกรรมรุนแรงทางกายในระดับสูงจำนวน 9 คนคิดเป็นร้อยละ 3.1 ในระดับปานกลางจำนวน 219 คนคิดเป็นร้อยละ 74.2 ในระดับต่ำจำนวน 67 คน คิดเป็นร้อยละ 22.7 และมีพฤติกรรมรุนแรงทางวาจาในระดับสูงจำนวน 11 คนคิดเป็นร้อยละ 3.7 ในระดับปานกลางจำนวน 190 คน คิดเป็นร้อยละ 64.4 ในระดับต่ำจำนวน 94 คนคิดเป็นร้อยละ 31.9
2. ปัจจัยด้านทัศนคติเชิงบวกต่อความรุนแรงกับพฤติกรรมรุนแรงทางกายของนักเรียนอาชีวศึกษาชาย มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในระดับต่ำมาก ($r = 0.26, p = 0.00$) และปัจจัยด้านพฤติกรรมเสี่ยงต่อความรุนแรงกับพฤติกรรมรุนแรงทางกายของนักเรียนอาชีวศึกษาชาย มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในระดับปานกลาง ($r = 0.59, p = 0.00$)
3. ปัจจัยด้านทัศนคติเชิงบวกต่อความรุนแรงกับพฤติกรรมรุนแรงทางวาจาของนักเรียนอาชีวศึกษาชาย มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในระดับต่ำมาก ($r = 0.27, p = 0.00$) และปัจจัยด้านพฤติกรรมเสี่ยงต่อความรุนแรงกับพฤติกรรมรุนแรงทางวาจาของนักเรียนอาชีวศึกษาชาย มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในระดับปานกลาง ($r = 0.70, p = 0.00$)

* พยาบาลวิชาชีพ โรงพยาบาลธัญญารักษ์ จังหวัดเชียงใหม่

* Professional nurse, Thanyarak Chiang Mai Hospital, Chiang Mai Province, pilartlak.dar@gmail.com

** รองศาสตราจารย์ คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

** Associate Professor, Faculty of Nursing, Chiang Mai University

ผลการศึกษาครั้งนี้ชี้ให้เห็นว่าพฤติกรรมรุนแรงของนักเรียนอาชีวศึกษาที่อยู่ในจังหวัดสงขลา ส่วนใหญ่มีพฤติกรรมรุนแรงทั้งกายและทางวาจาอยู่ในระดับปานกลาง และต่างมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงต่อความรุนแรงในระดับปานกลาง ดังนั้นควรมีการวางแผนในการป้องกันหรือลดพฤติกรรมรุนแรงทั้งทางกายและทางวาจาของวัยรุ่นชายเพื่อลดพฤติกรรมเสี่ยงต่อความรุนแรงในเด็กกลุ่มนี้ต่อไป

คำสำคัญ พฤติกรรมรุนแรง, ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมรุนแรง, วัยรุ่น

Abstract

Adolescence with hormonal changes that affect mood and behavior change easily. It is often used in the judgment of the problem and may cause violent behavior. This study aimed to investigate violent behavior and related factors among male vocational students. The sample was composed of 295 male vocational students in Songkhla province. The instruments used were two sets of questionnaire that consisted of personal data, related factor and violent behavior questionnaire. The reliability by Cornbrach's alpha coefficient was confirmed before study commenced. Data were analyzed by using descriptive statistics and Spearman rank correlation coefficient.

The results of study revealed that:

1. A sample portion of 3.1% scored high for physical violence, 72.2% of the sample scored a medium level, and 22.7% scored a low level. A sample portion of 3.7% scored high for verbal violence, 64.4% of the sample scored a medium level, and 31.9% scored a low level;
2. Positive attitude of violence and physical violence score had correlation statistically significant at a low level ($r = 0.26$, $p = 0.00$). Risk factor of violence and physical violence had correlation statistically significant at a medium level ($r = 0.59$, $p = 0.00$).
3. Positive attitude of violence and verbal violence had correlation statistically significant at a low level ($r = 0.27$, $p = 0.00$). Risk factor of violence and verbal violence had correlation statistically significant at a medium level ($r = 0.70$, $p = 0.00$).

The results from this study show that most of the sample group had a medium level of physical and verbal violent behaviors and this also correlated to the risk factor of violence at a medium level. Therefore, the intervention to reduce verbal and physical violence should be further developed to reduce the risk of violence behavior.

Keywords : Violent Behavior, Factors related to violent behavior adolescence.

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ความรุนแรงในวัยรุ่นไม่ว่าเป็นกรณีที่ยั่วยุเป็นเหยื่อหรือเป็นผู้กระทำ กำลังเป็นปัญหาที่ทวีความรุนแรงขึ้นทั่วโลก องค์การอนามัยโลกรายงานว่า มีวัยรุ่นถูกทำร้ายถึงแก่ชีวิตสูงถึง 199,000 คน ทั่วโลกหรือคิดเป็นอัตรา 9.2 ต่อประชากรแสนคนหรือเฉลี่ย 565 คนต่อวัน (World Health Organization, 2002) โดยในแต่ละประเทศมีอัตราการเกิดความรุนแรงที่แตกต่างกัน และจะพบว่าสถานการณ์การกระทำพฤติกรรมรุนแรงในเด็กและเยาวชนไทยกำลังทวีความรุนแรงขึ้น นับเป็นปัญหาของประเทศที่สำคัญที่ควรได้รับการแก้ไขอย่างเร่งด่วน (กรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข, 2550) นอกจากนี้ยังมีสถิติที่ชี้ให้เห็นถึงปัญหาเหล่านี้ โดยพบว่าสถิติการใช้ความรุนแรงที่เพิ่มขึ้น ร้อยละ 69.74 จาก 2,175 คดี ในปี พ.ศ. 2554 เป็น 3,692 คดี ในปี พ.ศ. 2557 (จารุณี แซ่ตั้ง, ดุษฎี โยเหลา, ลือชัย ศรีเงินยวง, และสุรวุฒิ ปิตไธสง, 2559) ส่วนใหญ่พบในวัยรุ่นชายมากกว่าวัยรุ่นหญิง (เกวลี นาควิจน์, อหิตยา พรชัยเกตุ โอว ยอง, อัจฉราพร สีหิรัญวงศ์ และประภา ยุทธไธร, 2557) เพราะค่านิยมที่ปลูกฝังบทบาทและอบรมเลี้ยงดูภายใต้ค่านิยม (ภูเบศร์ สมุทรจักรและกุลทิพย์ ศาสตรระจุ, 2558) ที่ว่าผู้ชายแข็งแรงกว่าและมีอำนาจในการบังคับควบคุมมากกว่าผู้หญิง ความรุนแรงในผู้ชายจึงชัดเจนกว่า (สิริภิญญา อินทรประเสริฐ, 2557) โดยแสดงออกมาในรูปแบบของพฤติกรรมรุนแรงทางกายและทางวาจา (เกวลี นาควิจน์และคณะ, 2557) มีการสำรวจพบว่านักเรียนกลุ่มอาชีวศึกษาเคยมีประสบการณ์ความรุนแรงสูงถึงร้อยละ 50 (เกษตรชัย และหิเมและดลมนรรัตน์ บากา, 2555) มีพฤติกรรมเสี่ยงด้านการทะเลาะวิวาทร้อยละ 32.3 (นงนุชเนตร จุฬากาญจน์, จารุณี ไผ่ตระกูล และสุนีย์ ละกะปัน, 2558) มีนักเรียนพบเห็นการใช้อาวุธ ร้อยละ 39.75 โดนข่มขู่ในสถานศึกษาร้อยละ 26.08 และถูกทำร้ายร่างกายร้อยละ 27.88 (อภิญา เยาวบุตร, วิภา เทียงธรรม, อาภาพร เผ่าวัฒนา, สุธรรม นันทมงคล, 2558) จะเห็นได้ว่าพฤติกรรมเหล่านี้ยังคงมีอยู่อย่างต่อเนื่อง แต่จะมีความรุนแรงมากขึ้นเพียงใดขึ้นอยู่กับโอกาสและสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการก่อเหตุ (สุภาพร

อาจเดช, 2555)

ความรุนแรงของวัยรุ่นก่อให้เกิดการตายก่อนวัยอันสมควร เกิดการบาดเจ็บและทุพพลภาพ ซึ่งจะส่งผลกระทบต่อตัววัยรุ่น ครอบครัว สังคม และยังส่งผลต่อค่าใช้จ่ายด้านสาธารณสุข และสวัสดิการสังคม (พิทักษ์พล บุญมาลิก, สุพัฒนา สุขสว่าง, ศิริลักษณ์ สว่างวงศ์สิน และขวัญจิต นรากรพิจิตร, 2555) ทำให้รัฐบาลต้องเสียค่าใช้จ่ายมากขึ้น ขณะเดียวกันบุคคลที่ถูกกระทำ ความรุนแรงมีโอกาสเป็นโรคซึมเศร้า วิตกกังวล จนทำให้สูญเสียความมั่นใจในตนเอง บางคนอาจถึงขั้นฆ่าตัวตาย (ชุดินาถ ศักรินทร์กุล และอลิสรา วัชรสินธุ, 2557) ทำให้รัฐต้องสูญเสียทรัพยากรบุคคล (พิทักษ์พล บุญมาลิก และคณะ, 2555) ในทุกๆปีมีวัยรุ่นเสียชีวิตจำนวนมาก จากอุบัติเหตุและความรุนแรง (จิตติวิ แก้วพรสวรรค์, กมลพร แก้วพรสวรรค์ และฉัตรพร ตั้งจิตติพร, 2555) ถ้าบุคคลที่มีพฤติกรรมรุนแรงนั้นไม่ได้รับการบำบัดรักษา ก็จะทำให้มีพฤติกรรมรุนแรงมากยิ่งขึ้น มีความขัดแย้งกับพฤติกรรมเหล่านั้น ทำให้น่าความรุนแรงไปใช้กับครอบครัว กลายเป็นวัฏจักรถึงลูกหลานต่อไป (ชุดินาถ ศักรินทร์กุล และอลิสรา วัชรสินธุ, 2557) เห็นได้ว่าพฤติกรรมรุนแรงนั้นไม่ได้ส่งผลกระทบต่อตัววัยรุ่นเอง เพียงอย่างเดียวแต่ยังส่งผลกระทบต่อครอบครัว และสังคม (ณัฐดนัย วิจิตรเกษม, พิมพ์สุรางค์ เตชะบุญเสริมศักดิ์, สุธรรม นันทมงคลชัย, โชคชัย หมั่นแสงทรัพย์ และศุภชัย ปิตกุลตั้ง, 2558) และความสงบสุขของประเทศชาติ (จารุณี แซ่ตั้ง และคณะ, 2559) อย่างไรก็ตามภาพที่ปรากฏให้เห็นเป็นเพียงบางส่วนที่เห็นปัญหาเท่านั้นยังมีปรากฏการณ์ความรุนแรงที่ไม่ได้ตกเป็นข่าวหรือไม่ได้รับการรายงานอีกมาก เช่นการข่มขืนการกระทำความรุนแรงทางร่างกายต่อคู่รักในกลุ่มวัยรุ่นการข่มขู่รังแกในโรงเรียนเป็นต้นปรากฏการณ์เช่นนี้สะท้อนให้เห็นว่าปัญหาความรุนแรงในกลุ่มเด็กและเยาวชนนับวันยิ่งวิกฤติและส่งผลกระทบต่ออนาคตและความมั่นคงของชาติจำเป็นต้องได้รับการแก้ไขอย่างเร่งด่วน

ปัจจัยด้านพฤติกรรมเสี่ยงต่อความรุนแรง ประกอบด้วย ปัจจัยส่วนบุคคล เกี่ยวข้องกับบุคลิกภาพ และพฤติกรรมของวัยรุ่น ปัจจัยครอบครัวและคนใกล้ชิด

ปัจจัยด้านสังคมและสิ่งแวดล้อม อิทธิพลของกลุ่มเพื่อน และการอยู่ในสิ่งแวดล้อมที่มีการใช้พฤติกรรมรุนแรงและปัจจัยด้านสื่อต่างๆ (WHO, 2002) การวิจัยของผู้วิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาถึงปัจจัยด้านทัศนคติเชิงบวกต่อความรุนแรง เนื่องจากพบว่า ทัศนคติมีผลต่อการเกิดพฤติกรรมรุนแรง จากการศึกษาของ ทิพย์วัลย์ สุรินยา (2558) ศึกษา อิทธิพลของความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง การควบคุมความโกรธ พฤติกรรมการจัดการกับปัญหา และทัศนคติต่อการใช้ความรุนแรงต่อพฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กรุ่นชายไทย พบว่า ความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง การควบคุมความโกรธ พฤติกรรมการจัดการกับปัญหา ทัศนคติต่อการใช้ความรุนแรง และพฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กรุ่นชายไทยอยู่ในระดับปานกลางและทัศนคติต่อการใช้ความรุนแรงมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมก้าวร้าวอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เกวลี นาควิโรจน์, อติยา พรชัยเกตุ โอว ยอง, อัจฉราสีหิรัญวงศ์, ประภา ยุทธไตร (2556) ศึกษา ความสัมพันธ์ระหว่าง ทัศนคติต่อการใช้ความรุนแรง รูปแบบการเลี้ยงดูและการปฏิบัติของเพื่อนกับพฤติกรรมรุนแรงของวัยรุ่น พบว่า ทัศนคติต่อการใช้ความรุนแรงและการปฏิบัติของเพื่อนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมรุนแรงของนักเรียนอาชีวศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($r = .38$ และ $r = .67$ ตามลำดับ) จันทจุฑา วิเศษสมวงศ์ (2548) ศึกษา ความสัมพันธ์ในครอบครัว ทัศนคติต่อการใช้ความรุนแรงและพฤติกรรมก้าวร้าวของวัยรุ่นชาย โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัยรังสิต พบว่า ทัศนคติต่อการใช้ความรุนแรงมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมก้าวร้าวของวัยรุ่นชาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จึงสามารถสรุปถึงปัจจัยด้านทัศนคติเชิงบวกต่อความรุนแรงว่าเป็นปัจจัยระดับบุคคลโดยหากบุคคลมีทัศนคติเชิงบวกต่อพฤติกรรมรุนแรงเห็นด้วยกับพฤติกรรมรุนแรง คิดว่าเป็นสิ่งที่เหมาะสมและควรที่จะนำมาเป็นแบบอย่าง ก็จะแสดงพฤติกรรมรุนแรงนั้นๆ ออกมา และศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยด้านพฤติกรรมเสี่ยงเนื่องจาก วัยรุ่นมีการเปลี่ยนแปลงทางด้านร่างกาย จิตใจ สติปัญญา อารมณ์ และการเปลี่ยนแปลงทางด้านพฤติกรรมค่อนข้างมาก รวมทั้งวัยรุ่นจะมีการเลียนแบบ

พฤติกรรมจากคนใกล้ชิด เช่น เพื่อน คนในครอบครัว โดยเฉพาะกับคนที่ให้ความเคารพนับถือ รวมถึงรุ่นพี่ร่วมสถาบัน (เกษตรชัย และหิเม และอุทิศ สังขรัตน์, 2555) อย่างไรก็ตามงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติและพฤติกรรมเสี่ยงยังมีค่อนข้างน้อย ส่วนใหญ่จะมีการวิจัยในหลายปีที่ผ่านมาแล้ว เช่น การศึกษาของ จิรพัฒน์ พรหมสิทธิการศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อการทะเลาะวิวาทของนักเรียนอาชีวศึกษา ปี พ.ศ. 2543 การศึกษาของ ศิริวรรณ ปุ่มคอน ศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนชายระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ประจวบคีรีขันธ์ ปี 2547 เป็นต้น จึงทำให้ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะศึกษาในปัจจัยทั้งสองด้านนี้ เพื่อนำไปเป็นแนวทางในการป้องกันและแก้ไขปัญหาพฤติกรรมรุนแรงต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อสำรวจพฤติกรรมรุนแรงทางกายและทางวาจาของนักเรียนอาชีวศึกษาชาย
2. เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านทัศนคติเชิงบวกต่อความรุนแรงและปัจจัยด้านพฤติกรรมเสี่ยงต่อความรุนแรงกับพฤติกรรมรุนแรงทางกายของนักเรียนอาชีวศึกษาชาย
3. เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านทัศนคติเชิงบวกต่อความรุนแรงและปัจจัยด้านพฤติกรรมเสี่ยงต่อความรุนแรงกับพฤติกรรมรุนแรงทางวาจาของนักเรียนอาชีวศึกษาชาย

คำถามการวิจัย

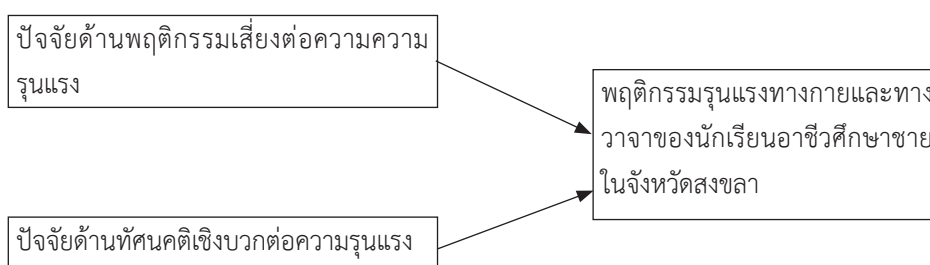
1. พฤติกรรมรุนแรงทางกายและทางวาจาของนักเรียนอาชีวศึกษาชายเป็นอย่างไร
2. ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านทัศนคติเชิงบวกต่อความรุนแรงและปัจจัยด้านพฤติกรรมเสี่ยงต่อความรุนแรงกับพฤติกรรมรุนแรงทางกายของนักเรียนชายในระดับอาชีวศึกษาเป็นอย่างไร
3. ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านทัศนคติเชิงบวกต่อความรุนแรงและปัจจัยด้านพฤติกรรมเสี่ยงต่อความรุนแรงกับพฤติกรรมรุนแรงทางวาจาของนักเรียนชายในระดับอาชีวศึกษาเป็นอย่างไร

กรอบแนวคิดในการวิจัย

การวิจัยฉบับนี้ประยุกต์ใช้แนวคิดแบนดูรา (Bandura) ซึ่งเป็นทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม (social learning theory) เป็นทฤษฎีที่กล่าวถึงพฤติกรรมของมนุษย์โดยผ่านการเรียนรู้ และพฤติกรรมแต่ละอย่างที่แสดงออกไปนั้น เป็นการแสดงออกโดยผ่านกระบวนการคิด ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมอธิบายว่า ความรุนแรงเป็นรูปแบบหนึ่งของพฤติกรรมทางสังคมซึ่งเกิดจากการเรียนรู้ของมนุษย์ การเรียนรู้ทางสังคมนี้เกิดโดย

กระบวนการต่างๆ ในการอธิบายความเกี่ยวข้องของปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมรุนแรงของนักเรียนชายในระดับอาชีวศึกษาประกอบด้วย ปัจจัยด้านทัศนคติเชิงบวกต่อความรุนแรง (ความคิดเห็นเชิงบวกต่อความรุนแรง ด้านศักดิ์ศรี ด้านความรักพวกพ้องและรุ่นพี่รุ่นน้อง ด้านการได้รับการยอมรับ ด้านการยับยั้งทัศนคติต่อความรุนแรง) ปัจจัยด้านพฤติกรรมเสี่ยงต่อความรุนแรง (อยู่ในสถานการณ์รุนแรงพฤติกรรมเบี่ยงเบน การคบเพื่อนที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน การยับยั้งพฤติกรรมเสี่ยง) ดังแผนภูมิที่ 1

แผนภูมิที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงพรรณนาเพื่อหาความสัมพันธ์ (descriptive correlational research design) เพื่อสำรวจพฤติกรรมรุนแรงทางกายและทางวาจาและเพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมรุนแรงและปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมรุนแรงของนักเรียนระดับอาชีวศึกษาชาย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ศึกษาเป็นนักเรียนอาชีวศึกษาชายที่กำลังศึกษาในระดับประกาศนียบัตรชั้นสูงในจังหวัดสงขลา ประกอบด้วย สถาบันอาชีวศึกษาจำนวน 8 แห่ง รวมทั้งสิ้น 8,165 คน (สถานศึกษาในสังกัด สอศ., 2557) ในจำนวนนี้เป็นนักเรียนชายชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงจำนวนทั้งหมด 1,098 คน จากจำนวนประชากรทั้งหมด นำมาคำนวณหาขนาดกลุ่มตัวอย่างโดยใช้สูตรการคำนวณที่มีจำนวนประชากรที่แน่นอน ที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 คำนวณโดยใช้สูตรของยามานะ (Yamane) ดังนี้

เมื่อแทนค่าในสูตร

$$1,098$$

$$n = 1 + ((1,098)(0.05)(0.05))$$

$$n = 293.19$$

ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้กำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างรวมทั้งสิ้น 295 คนแล้วนำมาคำนวณหาสัดส่วนในแต่ละสถาบัน ซึ่งมีจำนวนสถาบันทั้งหมด 8 แห่ง ได้แก่ วิทยาลัยเทคนิคหาดใหญ่ วิทยาลัยเทคนิคจะนะ วิทยาลัยอาชีวศึกษาสงขลา วิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีสงขลา วิทยาลัยประมงติณสูลานนท์ วิทยาลัยสารพัดช่างสงขลา วิทยาลัยการอาชีพหลวงประจักษ์ศิลปาคม วิทยาลัยการอาชีพสมเด็จเจ้าพระยา และ มีจำนวนนักเรียนชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงในสถาบันอาชีวศึกษาในจังหวัดสงขลา ทั้งสิ้นจำนวน 1,098 คน วิทยาลัยเทคนิคหาดใหญ่ $(295/1,098) \times 212 = 60$ คน วิทยาลัยเทคนิคจะนะ $(295/1,098) \times 79 = 22$ คน วิทยาลัยอาชีวศึกษาสงขลา $(295/1,098) \times 70 = 19$ คน วิทยาลัยเกษตรและ

เทคโนโลยีสงขลา (295/1,098) $\times$ 180 = 49 คน วิทยาลัย
ประมงติณสูลานนท์ (295/1,098) $\times$ 205 = 55 คน
วิทยาลัยสารพัดช่างสงขลา (295/1,098) $\times$ 75 = 21 คน
วิทยาลัยการอาชีพหลวงประธานราษฎร์นิกร
(295/1,098) $\times$ 238 = 64 คน วิทยาลัยการอาชีพสมเด็จ
เจ้าพระโคะ (295/1,098) $\times$ 39 = 11 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ผู้วิจัยใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย
แบบสอบถามจำนวน 2 ชุด ซึ่งชุดที่ 1 ประกอบด้วย 2
ส่วน คือ ส่วนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบ
แบบสอบถามและส่วนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัย
ที่เกี่ยวข้อง ชุดที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับพฤติกรรม
รุนแรง

ส่วนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบ
แบบสอบถาม แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้
ตอบแบบสอบถาม ประกอบด้วย ข้อมูลเกี่ยวกับคือ อายุ
สถานภาพสมรสของบิดา มารดา ผู้ปกครอง สถานที่อยู่
อาศัย (อยู่กับผู้ปกครองหรือผู้อื่น) การเดินทางมาเรียน
และความสัมพันธ์กับบุคคล กลุ่มหรือสถาบันซึ่งมีลักษณะ
คำถามเป็นคำถามปลายปิดผสมปลายเปิด ส่วนที่
2 แบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรม
รุนแรง ประกอบด้วยแบบสอบถามปัจจัยด้านทัศนคติเชิง
บวกต่อความรุนแรง มีทั้งหมด 64 ข้อ ชุดที่ 2
แบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยด้านพฤติกรรมเสี่ยงต่อความ
รุนแรงจำนวน 70 ข้อ

การหาความเชื่อมั่นของเครื่องมือ (reliability)

ผู้วิจัยได้นำ แบบสอบถามปัจจัยด้านทัศนคติต่อ
ความรุนแรง แบบสอบถามปัจจัยด้านพฤติกรรมเสี่ยงต่อ
ความรุนแรงและแบบสอบถามพฤติกรรมรุนแรงนำไป
ทดลองกับนักเรียนในสถาบันอาชีวศึกษาจังหวัดเชียงใหม่
ที่มีคุณสมบัติคล้ายกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 15 ราย แล้ว
นำมาหาค่าความเชื่อมั่น โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์อัลฟา
ของครอนบาค (cronbach's alpha coefficients) ซึ่ง
ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามโดยรวมเท่ากับ 0.91
ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามด้านทัศนคติเท่ากับ 0.9
ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามด้านพฤติกรรมเสี่ยงต่อ
ความรุนแรงเท่ากับ 0.8 ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม

ด้านพฤติกรรมรุนแรงทางกายและทางวาจาเท่ากับ 0.8
จึงถือว่าคำถามในแบบสอบถามนั้นมีความน่าเชื่อถือใน
ระดับที่ยอมรับได้และสามารถที่จะนำไปใช้กับกลุ่ม
ตัวอย่างได้จริง (Burn & Grove, 2005)

การพิทักษ์สิทธิของกลุ่มตัวอย่าง

โครงการฉบับนี้ได้รับการรับรองจากคณะกรรมการ
จริยธรรมการวิจัยคณะพยาบาลศาสตร์แล้วว่าไม่มีการ
ล่วงละเมิดสิทธิใดๆแก่ นักเรียน และสถาบันที่ทำการ
วิจัยเลขที่ 026/2558 หลังจากนั้นผู้วิจัยจึงเข้าพบกลุ่ม
ตัวอย่างนักเรียนในสถาบันอาชีวศึกษา โดยทำการแนะนำ
ตนเอง ชี้แจงวัตถุประสงค์ในการวิจัย ขั้นตอนในการ
ดำเนินการวิจัย เปิดโอกาสให้นักเรียนในสถาบัน
อาชีวศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่างได้ซักถามข้อสงสัย พร้อม
ทั้งชี้แจงการมีสิทธิที่จะถอนตัวหรือการยกเลิกในการเข้า
ร่วมวิจัยได้ตลอดเวลาโดยไม่เกิดผลใดๆและจะไม่มีผล
กระทบต่อการเรียนของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างในสถาบัน
อาชีวศึกษา ไม่มีการลงชื่อหรือนามสกุลใดๆ ทั้งสิ้นในการ
ตอบแบบสอบถาม และข้อมูลจะถูกเก็บไว้เป็นความลับ
จะมีการนำเสนอข้อมูลโดยภาพรวม หลังจากนั้นเมื่อ
นักเรียนในสถาบันอาชีวศึกษายินยอมที่จะเข้าร่วมงาน
วิจัยแล้ว ผู้วิจัยจึงให้นักเรียนกลุ่มตัวอย่างลงลายมือชื่อ
ในใบยินยอมเป็นหลักฐานจากนั้นผู้วิจัยจึงดำเนินการเก็บ
รวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลในเดือนกรกฎาคม พ.ศ.
2558 โดยผู้วิจัยทำหนังสือถึงผู้อำนวยการของสถาบัน
อาชีวศึกษาในเขตจังหวัดภาคใต้เพื่อชี้แจงรายละเอียดใน
การวิจัย และขอความร่วมมือในการทดสอบเครื่องมือ
วิจัยและรวบรวมข้อมูลวิจัย เมื่อผู้วิจัยได้รับหนังสืออนุมัติ
จากผู้อำนวยการของสถาบันอาชีวศึกษาเรียบร้อยแล้ว
ผู้วิจัยจะชี้แจงวัตถุประสงค์ของการวิจัยและขั้นตอนการ
เก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยให้นักเรียนลงชื่ออย่างเป็นลาย
ลักษณ์อักษรเพื่อเข้าร่วมทำการวิจัย หลังจากนั้นให้
นักเรียนตอบแบบสอบถามด้วยตนเองที่ห้องเรียนและใน
สถาบันที่ตนเองศึกษาอยู่ ผู้วิจัยรอเก็บข้อมูลในการตอบ
แบบสอบถามกลับทันทีเมื่อนักเรียนตอบแบบสอบถาม
เสร็จ ผู้วิจัยตรวจสอบความสมบูรณ์ ความถูกต้องของ

แบบสอบถามและแสดงความขอบคุณแก่อาจารย์และนักเรียนในสถาบันอาชีวศึกษาที่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามในครั้งนี้ หลังจากนั้นจึงนำแบบสอบถามมาวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ

ผลการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างมีพฤติกรรมรุนแรงทางกายอยู่ใน

ตารางที่ 1 แสดงข้อมูลด้านพฤติกรรมรุนแรงทางกายและทางวาจาของนักเรียนอาชีวศึกษาชาย ($n=295$)

พฤติกรรมรุนแรงทางกาย						พฤติกรรมรุนแรงทางวาจา					
สูง		ปานกลาง		ต่ำ		สูง		ปานกลาง		ต่ำ	
จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
(ราย)	ละ	(ราย)	ละ	(ราย)	ละ	(ราย)	ละ	(ราย)	ละ	(ราย)	ละ
9	3.1	219	74.2	67	22.7	11	3.7	190	64.4	94	31.8

กลุ่มตัวอย่างมีทัศนคติต่อความรุนแรงอยู่ในระดับสูงจำนวน 21 รายคิดเป็นร้อยละ 7.2 และมีทัศนคติเชิงบวกต่อความรุนแรงอยู่ในระดับต่ำจำนวน 1 ราย คิดเป็นร้อยละ 0.3 กลุ่มตัวอย่างมีพฤติกรรมเสี่ยงต่อความรุนแรง

ระดับสูงจำนวน 9 รายคิดเป็นร้อยละ 3.1และมีพฤติกรรมรุนแรงทางกายอยู่ในระดับต่ำจำนวน 67 รายคิดเป็นร้อยละ 22.7 พฤติกรรมรุนแรงทางวาจาอยู่ในระดับสูงจำนวน 11 รายคิดเป็นร้อยละ 3.7 และมีพฤติกรรมรุนแรงทางวาจาอยู่ในระดับต่ำจำนวน 94 รายคิดเป็นร้อยละ 31.9 (ตารางที่ 1)

อยู่ในระดับสูงจำนวน 2 รายคิดเป็นร้อยละ 0.7และมีพฤติกรรมเสี่ยงต่อความรุนแรงอยู่ในระดับต่ำจำนวน 123 ราย คิดเป็นร้อยละ 41.7 ($n=295$) (ตารางที่ 2)

ตารางที่ 2 แสดงข้อมูลด้านทัศนคติเชิงบวกต่อความรุนแรงและปัจจัยด้านพฤติกรรมเสี่ยงต่อความรุนแรง ($n=295$)

ด้านทัศนคติเชิงบวกต่อความรุนแรง						ด้านพฤติกรรมเสี่ยงต่อความรุนแรง					
สูง		ปานกลาง		ต่ำ		สูง		ปานกลาง		ต่ำ	
จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
(ราย)	ละ	(ราย)	ละ	(ราย)	ละ	(ราย)	ละ	(ราย)	ละ	(ราย)	ละ
21	7.2	273	92.5	1	0.3	2	0.7	170	57.6	123	41.7

การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านทัศนคติเชิงบวกต่อความรุนแรงและปัจจัยด้านพฤติกรรมเสี่ยงต่อความรุนแรงกับพฤติกรรมรุนแรงทางกายและทางวาจาของนักเรียนอาชีวศึกษาชายโดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบสเปียร์แมน (Spearman rank correlation coefficient) ในการวิเคราะห์ข้อมูล ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยด้านทัศนคติเชิงบวกต่อความรุนแรงกับพฤติกรรมรุนแรงทางกายของนักเรียนอาชีวศึกษาชายมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติแต่ในระดับต่ำมาก ($r = 0.259$) และปัจจัยด้านพฤติกรรมเสี่ยงต่อ

ความรุนแรงกับพฤติกรรมรุนแรงทางกายของนักเรียนอาชีวศึกษาชาย มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในระดับปานกลาง ($r = 0.585$) ปัจจัยด้านทัศนคติเชิงบวกต่อความรุนแรงกับพฤติกรรมรุนแรงทางวาจาของนักเรียนอาชีวศึกษาชาย มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติแต่ในระดับต่ำมาก($r = 0.266$) และปัจจัยด้านพฤติกรรมเสี่ยงต่อความรุนแรงกับพฤติกรรมรุนแรงทางวาจาของนักเรียนอาชีวศึกษาชายมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในระดับปานกลาง ($r = 0.694$) (ตารางที่ 3)

ตารางที่ 3 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านทัศนคติเชิงบวกต่อความรุนแรงและปัจจัยด้านพฤติกรรมเสี่ยงต่อความรุนแรงกับพฤติกรรมรุนแรงทางกายและทางวาจาของนักเรียนอาชีวศึกษาชาย (n=295)

ตัวแปร	พฤติกรรมรุนแรงทางกาย		พฤติกรรมรุนแรงทางวาจา	
	สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r)	p-value	สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r)	p-value
ทัศนคติเชิงบวกต่อความรุนแรง	.259	.006*	.266*	.003*
พฤติกรรมเสี่ยงต่อความรุนแรง	.585	.006*	.694*	.006*

การอภิปรายผล

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยเพื่อศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมรุนแรงทางกายและทางวาจาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านทัศนคติเชิงบวกต่อความรุนแรงและปัจจัยด้านพฤติกรรมเสี่ยงต่อความรุนแรงกับพฤติกรรมรุนแรงทางกาย ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านทัศนคติเชิงบวกต่อความรุนแรงและปัจจัยด้านพฤติกรรมเสี่ยงต่อความรุนแรงกับพฤติกรรมรุนแรงทางวาจาของนักเรียนอาชีวศึกษาชาย ระดับชั้นประกาศนียบัตรชั้นสูงในจังหวัดสงขลา จำนวน 295 ราย ซึ่งผู้วิจัยได้อภิปรายผลการศึกษาตามวัตถุประสงค์ โดยมีรายละเอียดดังนี้

1. พฤติกรรมรุนแรงทางกายและทางวาจาของนักเรียนอาชีวศึกษาชาย

ผลการศึกษาค้นพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีพฤติกรรมรุนแรงทางกายในระดับสูงจำนวน 9 ราย คิดเป็นร้อยละ 3.1 มีพฤติกรรมรุนแรงทางกายในระดับปานกลางจำนวน 219 ราย คิดเป็นร้อยละ 74.2 มีพฤติกรรมรุนแรงทางกายในระดับต่ำจำนวน 67 ราย คิดเป็นร้อยละ 22.7 จะเห็นได้ว่านักเรียนในสถาบันอาชีวศึกษามีพฤติกรรมรุนแรงทางกายอยู่ในระดับปานกลางอาจเนื่องมาจากกลุ่มตัวอย่างเป็นเพศชาย มีการเปลี่ยนแปลงทางร่างกาย (physical changes) คือ ร่างกายจะเจริญเติบโตขึ้นอย่างรวดเร็ว ซึ่งการเปลี่ยนแปลงทางด้านร่างกายที่เกิดขึ้นมีผลมาจากการทำงานของระบบต่อมไร้ท่อซึ่งผลิตฮอร์โมนที่เกี่ยวข้องกับการเปลี่ยนแปลงของร่างกายในวัยรุ่น คือ โกรทฮอร์โมน (Growth hormone) หรือโซมาโตโทรฟิก ฮอร์โมน (Somatotrophic hormone) ซึ่งมีหน้าที่ควบคุมการ

เจริญเติบโตของร่างกายทำให้เพศชายมีการเปลี่ยนแปลงทางด้านร่างกายที่มีลักษณะของกล้ามเนื้อ ส่งผลให้เพศชายมีพลังกำลังมาก มีความแข็งแรงด้านร่างกายมาก (ไกรสร รักมิตร, 2559) จึงมีแนวโน้มที่จะแสดงพฤติกรรมรุนแรงได้มาก ดังเช่นการศึกษาของทศนา ทวีคุณ (2555) ได้กล่าวว่าเพศชายจะมีการแสดงออกในด้านของการใช้กำลัง ที่แสดงถึงความเป็นศัตรูกับผู้อื่น ประกอบกับการที่วัยรุ่นอยู่ในโรงเรียนชายล้วนซึ่งมีการใช้กำลังในการแสดงออกความรุนแรงทางกายมากกว่าโรงเรียนที่มีเพศหญิง สอดคล้องกับ องค์การอนามัยโลก (WHO, 2002) ที่กล่าวว่า หากกลุ่มหรือสังคมที่เกิดพฤติกรรมรุนแรงอยู่ตลอดเวลาหรือกระทำพฤติกรรมรุนแรงตลอดเวลา ก็จะส่งผลให้บุคคลนั้นๆแสดงพฤติกรรมรุนแรงออกมาได้เช่นกัน

จากการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีพฤติกรรมรุนแรงทางวาจาในระดับสูงจำนวน 11 ราย คิดเป็นร้อยละ 3.7 มีพฤติกรรมรุนแรงทางวาจาในระดับปานกลางจำนวน 190 ราย คิดเป็นร้อยละ 64.4 มีพฤติกรรมรุนแรงทางวาจาในระดับต่ำจำนวน 94 ราย คิดเป็นร้อยละ 31.9 เห็นได้ว่านักเรียนในสถาบันอาชีวศึกษามีพฤติกรรมรุนแรงทางวาจาอยู่ในระดับปานกลาง อาจเนื่องมาจากการที่พฤติกรรมรุนแรงทางวาจามีความสัมพันธ์กับการเลียนแบบ ทั้งจากครอบครัว หรือคนใกล้ชิดที่มีการใช้คำพูดที่หยาบคาย ด่าทอ ตะคอก ตะวาด โดยพบว่าหากครอบครัวมีการแสดงพฤติกรรมรุนแรงทางวาจา เช่น มีการทะเลาะเบาะแว้ง มีการใช้คำพูดที่รุนแรง หรือหยาบคาย ด่าทอ กันอยู่บ่อยๆ วัยรุ่นก็จะมีการเลียนแบบพฤติกรรมรุนแรงเหล่านั้นได้ หรืออาจเกิดจากการรับชม

จากสื่อต่างๆทั้งรายการทางโทรทัศน์ ภาพยนตร์ หรือโฆษณา ต้องการที่จะขายเนื้อหาที่ชักชวนให้คนสนใจ จึงมีการแสดงอารมณ์แรงในรูปแบบต่าง ๆ เช่น ในละครที่แสดงพฤติกรรมรุนแรงในเรื่องคำพูดที่ไม่เหมาะสม เช่น ใช้คำด่า พูดจาก้าวร้าว เป็นต้น ซึ่งเมื่อวัยรุ่นรับสื่อมาก็จะนำไปปฏิบัติตามเพราะเห็นตัวอย่างที่ในสื่อเหล่านั้นทำก็คิดว่าทำได้ถูกต้อง ส่งผลให้วัยรุ่นแสดงพฤติกรรมรุนแรงมากขึ้น สอดคล้องกับการเรียนรู้ทางสังคมที่เบนดูรานั้น คือ การเรียนรู้แบบอย่าง (learning through modeling) โดยเฉพาะตัวแบบใกล้ชิด ได้แก่ พ่อแม่ เพื่อนและการเรียนรู้โดยกระบวนการสังเกต (Process of observational learning) ได้แก่ การสังเกตพฤติกรรมและผลรวมที่ตามมาจากการกระทำของผู้อื่น การได้ยินได้ฟัง คำบอกเล่า การได้อ่านข่าวสาร อ่านบันทึกของผู้อื่น ซึ่งเป็นการเรียนรู้ทางอ้อมและจะเป็นบุคคลที่นำมาพิจารณา สำหรับกระทำพฤติกรรมใหม่ในอนาคตต่อไป หากวัยรุ่นเกิดการเรียนรู้ว่าพฤติกรรมรุนแรงทางวาจาเป็นสิ่งที่เหมาะสม ก็อาจส่งผลให้วัยรุ่นแสดงพฤติกรรมรุนแรงทางวาจานั้นๆ ออกมาได้เช่นกัน

ในส่วนของอายุพบว่ากลุ่มตัวอย่างมีอายุระหว่าง 18-30 ปี อายุเฉลี่ย 19.62 ปี ($SD = 1.762$) ซึ่งถือว่าเป็นช่วงอายุของวัยรุ่นตอนปลาย (Late Adolescence) ในระยะนี้พัฒนาการของวัยรุ่นเริ่มเข้าสู่วุฒิภาวะอย่างสมบูรณ์ ซึ่งมักมีพัฒนาการด้านจิตใจมากกว่าด้านร่างกาย โดยเฉพาะด้านเกี่ยวกับความนึกคิดและปรัชญาชีวิต จะมีความคิดเป็นของตนเองค่อนข้างสูง มีปฏิกิริยาตอบโต้ผู้ใหญ่ที่บีบบังคับสูง ความอยากรู้อยากเห็นอยากลองการได้ทำอะไรด้วยตนเอง จนอาจทำให้อาจเกิดพฤติกรรมเสี่ยงได้ เช่น การใช้สารเสพติด การชกต่อย ทะเลาะวิวาท ถ้าวัยรุ่นขาดการยั้งคิดที่ดี และประกอบกับช่วงวัยนี้มักใช้เวลาอยู่กับเพื่อนฝูงมากกว่าพ่อแม่ เป็นวัยที่ต้องการเป็นจุดเด่น มีความเป็นตัวของตัวเองสูงเชื่อเพื่อนมากกว่าพ่อแม่ทำให้มีความขัดแย้งกับพ่อแม่ ผู้ปกครองได้ง่ายและมักรวมกลุ่มกันแสดงความคิดเห็นและใช้ความรุนแรงทางกาย เห็นได้จากการที่วัยรุ่นมักจะมองว่าความรุนแรงเป็นทางเลือกหนึ่งในการแก้ปัญหา (เกษตรชัย และหิมา และดลมนรจณ์ บากา,

2555) นักรั้วขอชาตมรรธอ์เ็นเปว่าดคคท์ค้ค้ความรุนแรงในการแก้ปัญห (อนพงษ์ จันมานิตย์, 2557) และการศึกษาคั้งนี้ยังมีความคล้ายคลึงกับผลการศึกษาของวลัยกรรม แพร์กัจธรรมชัย (2554) ที่นำแบบประเมินพฤติกรรมรุนแรงไปใช้กับวัยรุ่นกลุ่มเสี่ยงและผลการประเมิน พบว่า วัยรุ่นมีพฤติกรรมรุนแรงอยู่ในระดับปานกลาง ดังเช่นการศึกษาของ อมร ติวกุล (2553) ศึกษาสภาพพฤติกรรมรุนแรงของนักเรียน นักศึกษา สาขาวิชาช่างอุตสาหกรรม วิทยาลัย สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ในเขตจังหวัดตรัง พบว่าสภาพพฤติกรรมรุนแรงของนักเรียน นักศึกษา วิทยาลัยการอาชีพ สังกัดคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ในเขตจังหวัดตรัง อยู่ในระดับปานกลาง 2 ด้าน คือ ด้านการทำร้ายร่างกายและการพกอาวุธ ด้านการเสพสารเสพติด นอกจากนี้วัยรุ่นบางคนยังมีพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับอบายมุขหรือสิ่งเสพติด จึงยังมีโอกาสที่จะขาดสติ เป็นเหตุให้เกิดการทะเลาะวิวาท และทำร้ายร่างกายผู้อื่นได้ง่าย รวมถึงทำสิ่งผิดกฎหมายจนทำให้เกิดคดีการกระทำผิดกลายเป็นปัญหาสังคมตามมาได้

2. ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านทัศนคติเชิงบวกต่อความรุนแรงและปัจจัยด้านพฤติกรรมเสี่ยงต่อความรุนแรงกับพฤติกรรมรุนแรงทางกาย

ผลการศึกษาพบว่าปัจจัยด้านทัศนคติเชิงบวกต่อความรุนแรงกับพฤติกรรมรุนแรงทางกายของนักเรียนอาชีวศึกษาชาย มีความสัมพันธ์กันในทิศทางบวกในระดับต่ำมาก แสดงให้เห็นว่าทัศนคติเชิงบวกต่อความรุนแรงอาจจะไม่ใช่ปัจจัยหลักที่สัมพันธ์กับพฤติกรรมรุนแรงทางกายเพียงอย่างเดียว แต่ยังคงมีปัจจัยอื่นที่เกี่ยวข้องด้วย เช่น ปัจจัยด้านครอบครัว ปัจจัยด้านสังคม จึงจำเป็นต้องทำการศึกษาต่อไป ถึงแม้ว่านักเรียนจะเชื่อว่าการมีพฤติกรรมรุนแรงเป็นสิ่งที่ไม่ผิด เป็นเรื่องธรรมดาที่สามารถกระทำได้แต่เมื่อมีปัจจัยอื่นที่มายับยั้งหรือได้เรียนรู้ถึงผลกระทบเหล่านั้นๆ ก็อาจทำให้นักเรียนมีโอกาสที่จะไม่แสดงพฤติกรรมรุนแรงทางกายออกไป (ชมชื่น สมประเสริฐ, 2553)

จากการศึกษาพบว่า ปัจจัยด้านพฤติกรรมเสี่ยงต่อความรุนแรงกับพฤติกรรมรุนแรงทางกายของนักเรียน

อาชีวศึกษาชาย มีความสัมพันธ์กันในระดับปานกลางซึ่งอธิบายได้ว่า พฤติกรรมรุนแรงทางกาย มีความสัมพันธ์กับปัจจัยเสี่ยงได้แก่ ปัจจัยส่วนบุคคล เป็นปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับบุคลิกภาพและพฤติกรรมของวัยรุ่น ได้แก่ ธรรมชาติของวัยรุ่นเป็นวัยที่มีความมุกทะลุใจเร็ว หุนหันก้าวร้าว เป็นต้น ขาดการควบคุมพฤติกรรมที่เหมาะสมด้วยการศึกษา มีปัญหาขาดการดูแลเอาใจใส่และมีประสบการณ์ในการทำร้ายผู้อื่น มีเจตคติความเชื่อที่ผิด มีประสบการณ์ถูกทำโทษทางกายหรือเคยพบเห็นความรุนแรง (WHO, 2002) ประกอบกับปัจจัยด้านจิตใจวัยรุ่นถือเป็นอีกวัยหนึ่งที่มีความสำคัญมากที่สุดในชีวิตของบุคคลเพราะเป็นวัยเชื่อมต่อระหว่างความเป็นเด็กและผู้ใหญ่ บางทีก็จะได้ชื่อต่างๆ กันว่า วัยรุ่น วัยรุ่น วัยหัวเลี้ยวหัวต่อ หรือ วัยพายุพายุ (Stress and Storm) หมายถึงมีความผันผวน ไม่มีความมั่นคงทางอารมณ์มักเป็นอารมณ์ที่รุนแรง มีความกดดันสูง ก่อให้เกิดปัญหาพฤติกรรมรุนแรงตามมา เช่น การทะเลาะวิวาท การชกต่อย นอกจากนี้ยังเกี่ยวข้องกับ ปัจจัยด้านครอบครัว ซึ่งการที่ครอบครัวมีการทะเลาะเบาะแว้ง หรือตบตีกันนั้นส่งผลต่อการแสดงพฤติกรรมรุนแรงของวัยรุ่นได้เช่นกัน สอดคล้องกับการศึกษาของ สานิต รัตตัญญู อ่างใน เกษตรชัย และหิมา และดลมนรรัตน์ บากา (2555) ที่กล่าวว่า นักเรียนที่มีพฤติกรรมรุนแรงมาจากครอบครัวที่มีการทะเลาะตบตีกันและปัจจัยด้านสังคมและสิ่งแวดล้อม อิทธิพลของกลุ่มเพื่อน ส่งผลอย่างมากในนักเรียนที่อยู่ในช่วงวัยรุ่นการมีเพื่อนที่ดีก็จะช่วยสนับสนุนในทางที่ดี ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ไม่สร้างความเดือดร้อนให้กับผู้อื่น แตกต่างจากกลุ่มเพื่อนที่เกเร ชักชวนกันไปในทางที่ผิด สร้างความเดือดร้อนให้กับสังคมเพียงเพื่อต้องการเป็นที่ยอมรับจากกลุ่ม และการอยู่ในสังคมที่มีการใช้พฤติกรรมรุนแรง จะส่งผลให้วัยรุ่นเกิดการเคยชินกับพฤติกรรมรุนแรงเหล่านี้ก่อให้เกิดพฤติกรรมรุนแรงตามมาได้

3. ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านทัศนคติเชิงบวกต่อความรุนแรงและปัจจัยด้านพฤติกรรมเสี่ยงต่อความรุนแรงกับพฤติกรรมรุนแรงทางวาจา

ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยด้านทัศนคติเชิงบวกต่อความรุนแรงกับพฤติกรรมรุนแรงทางวาจา ของ

นักเรียนอาชีวศึกษาชาย มีความสัมพันธ์กันในทิศทางบวกในระดับต่ำมาก แสดงให้เห็นว่าทัศนคติเชิงบวกต่อความรุนแรงอาจจะไม่ใช่ปัจจัยหลักที่สัมพันธ์กับพฤติกรรมรุนแรงทางวาจาเพียงอย่างเดียว แต่ยังคงมีปัจจัยอื่นที่เกี่ยวข้องด้วย เช่น ปัจจัยด้านครอบครัว ปัจจัยด้านสังคม จึงจำเป็นต้องทำการศึกษาต่อไป ถึงแม้ว่านักเรียนจะเชื่อว่าการมีพฤติกรรมรุนแรงทางวาจาเป็นสิ่งที่ผิด เป็นเรื่องธรรมดา ที่สามารถกระทำได้แต่เมื่อมีปัจจัยอื่นที่มายับยั้งหรือได้เรียนรู้ถึงผลกระทบเหล่านั้นๆ ก็อาจทำให้นักเรียนมีโอกาสที่จะไม่แสดงพฤติกรรมรุนแรงทางกายออกไป (ชมชื่น สมประเสริฐ, 2553)

ปัจจัยด้านพฤติกรรมเสี่ยงต่อความรุนแรงกับพฤติกรรมรุนแรงทางวาจาของนักเรียนอาชีวศึกษาชายมีความสัมพันธ์กันในระดับปานกลาง ซึ่งอธิบายได้ว่า พฤติกรรมรุนแรงทางวาจา มีความสัมพันธ์กับปัจจัยเสี่ยงด้านครอบครัว หรือคนใกล้ชิด กล่าวคือ การที่ครอบครัวหรือคนใกล้ชิดมีการแสดงพฤติกรรมรุนแรงทางวาจา เช่น มีการทะเลาะเบาะแว้ง มีการใช้คำพูดที่รุนแรง หรือหยาดคาย คำทอ กันอยู่บ่อยๆ วัยรุ่นก็จะมีการเลียนแบบพฤติกรรมรุนแรงเหล่านั้นได้ สอดคล้องกับการเรียนรู้ทางสังคมของแบนดูรา คือ การเรียนรู้แบบอย่าง (learning through modeling) โดยเฉพาะคนใกล้ชิดได้แก่ พ่อแม่ เพื่อน และปัจจัยเสี่ยงที่เกี่ยวข้องอีกปัจจัยหนึ่งได้แก่ ด้านสื่อ ซึ่งในยุคปัจจุบันพบว่าสื่อต่างๆ ทั้งรายการทางโทรทัศน์ ภาพยนตร์ หรือโฆษณา ที่ต้องการที่จะขายเนื้อหาที่ชักชวนให้คนสนใจ จึงมีการแสดงพฤติกรรมรุนแรงในรูปแบบต่างๆ เช่น ในละคร ที่แสดงพฤติกรรมรุนแรงในเรื่องคำพูดที่ไม่เหมาะสม เช่น ใช้คำคำ พุดจาก้าวร้าว เป็นต้น ซึ่งเมื่อวัยรุ่นรับสื่อมากก็จะนำไปปฏิบัติตามเพราะเห็นตัวอย่างที่ในสื่อนั้นทำก็คิดว่าทำได้ถูกต้อง ส่งผลให้วัยรุ่นแสดงพฤติกรรมรุนแรงมากขึ้น ดังเช่นผลการวิจัยของ ณัฐดนัย วิจิตรเกษม, พิมพ์สุรางค์ เตชะบุญเสริมศักดิ์, สุธรรม นันทมวงคลชัย-โชคชัย หมั่นแสวงทรัพย์ และศุภชัย ปิติกุลตัง (2558) ที่พบว่าปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมก้าวร้าวอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติได้แก่ สัมพันธภาพในครอบครัว อิทธิพลของกลุ่มเพื่อน การมีส่วนร่วมในกิจกรรมของชมรมในโรงเรียน

สิ่งแวดล้อมของชุมชน และการรับรู้ความก้าวร้าวจากสื่อ
ต่างๆ ($p < 0.05$)

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. กลุ่มตัวอย่างเป็นการศึกษาในระดับอาชีวศึกษา
เพศชาย ในจังหวัดสงขลาเท่านั้นจึงควรมีการศึกษาใน
จังหวัดอื่นๆ และควรมีการศึกษาในกลุ่มวัยรุ่นกลุ่มอื่นๆ ด้วย
เช่น โรงเรียนสายสามัญ หรือเพศหญิงต่อไป เพื่อเป็น

แนวทางในการพัฒนาการป้องกันและแก้ไขปัญหาได้
อย่างเหมาะสม

2. จากความสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นทำให้มีข้อสันนิษฐาน
ได้ว่า อาจจะยังมีปัจจัยอื่นๆที่มีความสัมพันธ์กับ
พฤติกรรมรุนแรงนอกจากปัจจัยด้านทัศนคติเชิงบวกต่อ
ความรุนแรงและพฤติกรรมเสี่ยงต่อความรุนแรง จึงควร
ทำการศึกษาต่อไป

เอกสารอ้างอิง

- Bandura, A. (1973). *Aggression: A social learning analysis*. Englewood Cliffs, NJ: Prentice Hall.
- Barden, R. (1994). *Juvenile violence*. New York : Marshall Cavendish Corporation.
- Burns, N., & Grove, S. K. (2005). *The practice of nursing research: Conduct, critique, and utilization* (5th ed.). St. Louis, MO: Elsevier Saunders
- Nakhawiro, K., Pornchaikate Au-Yeong, A., Seeherunwong A., Yuttri P., (2012). Relationships Between Attitudes Toward Violence, Parenting Styles and Peer's Behaviors and Violence Behavior of Adolescents. *Journal of Nursing Burapha University*, 20(3), 61-72. (In Thai)
- Junprasert., T. (2010). *Social structure involving with children and youths' violence at school: A case study of a school in central Thailand*. Doctor of Philosophy Degree in Applied Behavioral Science Research at Srinakharinwirot University. (In Thai)
- Laeheem, K., & Sangkharat, U. (2012). Relationships between affective characteristic factors, family up bring factors, violence influence factors, and bullying behavior of Islamic of private schools students' in Songkhla province. *Journal of Liberal Arts*, 4(2), 65-82.
- Laeheem, K., & Dolmanach, B. (2009). Risk factors related to Youth's behavior in the three Southern border provinces of Thailand. *Journal of social sciences and humanities*, 51(3), 60-69. (In Thai)
- Boonyamalik, P., Suksawang, S., Swangwongsin, S & Narakornpijit, K. (2012). The Development and validity testing of assessments for preventing and resolving violence in vocation student. *Journal psychiatry association Thailand*, 57(1), 3-18. (In Thai)
- Wongupparaj, P. (2011). Testing the construct of the low self-control theory in juvenile recidivism in training schools and juvenile observation centre, *Journal of Thonburi University*. (in Thai)
- Samutachak, B., & Satararuj, K. (2015). Conflict and Quarreling in Social Media during Adolescence. *Population and Social Diversity in Thailand*, 3-14. (In Thai)
- Tupchai, R. (2009). *Development of activity based learning: A case study of aggressive behaviour reduction for level 2 student*. Master of Science Thesis in Department of Computing. Graduate school of Silpakorn University. (In Thai)
- Wijampreecha, W. (2007). *A controlling violent behaviour of students in schools of amphoe Damnoen saduak changwat Ratchaburi*. Master of Arts Thesis in Department of Psychology and Guidance. Graduate school of Silpakorn University. (In Thai)
- Whitson, S. (2009, December). *Passive aggressive diaries*. Psychology Today. Retrieved from <http://www.psychologytoday.com/blog/passive-aggressive-diaries/200912/the-five-levels-passive-aggressive-behavior>

- World Health Organization. (2002). *World report on violence and health*. Geneva: Author.
- World Health Organization. (2011). *Child and adolescent health and development*. Retrieved from http://www.who.int/child_adolescent_health/news/archive/2011/01_06_2011/en/index.html
- Parekitthammachai, V. (2012). The effects of behaviour modification to reduce aggressive behaviour of adolescent at risk. Master of education degree in Guidance and Counseling psychology. Graduate school of Srinakharinwirot University. (In Thai)
- Ishida, S. (2010). A Study on violence of adolescent students. Master of education degree in Guidance and Counseling psychology. Graduate school of Srinakharinwirot University. (In Thai)
- Intraprasert, S. (2014). The Relationship between media influence and violent behaviour of child and youth in Bangkok. Journal of Suan Dusit Rajabhat University. (In Thai)
- McFarland, G., & Thomas, M. (1991). *Psychiatric mental health nursing: Application of the nurse process*. Philadelphia: J.B. Lippincott.
- Sattapong, C., Kusol, K., Aekwarangkoon, S., & Junlapeeya, P. (2010). Health risk behaviors among adolescents Nakhon si thammarat province. *Journal of nursing and education*, 3(3), 51-63. (In Thai)
- Chokchaithananan, C., (2011). A study factors related to risk behaviors of adolescents. Master of the education degree in development psychogy. Graduate school of Srinakharinwirot University. (In Thai)
- Surinya, T., (2015). The effects of Self-Esteem, anger control, coping behaviour and attitudes toward the violence on aggressive behaviour of Thai male adolescence. Department of psychology, faculty of social science. Graduate school of Kasetsart University. (In Thai)
- Prada, J., Kulwong, N., Promwong, P., & Phuchun, B., (2010). *Effect of A2M program on aggressive physical behavior*. And the interaction of developmental deficits and intellect with parents. Department of Mental Health, Ministry of Public Health. (In Thai)
- Seatang, J., Yoelao, D., Sringermyuang, L., & Padthaisong, S., (2016). Anger in correctional context; An insider's view. *Journal of behavioral Science*, 22(1), 87-107. (In Thai)
- Chaiyachen, J., (2009). Factors contribute to verbal aggressive behavior of secondary school female student under the office of Suratthani education service area1. Journal of humanities and social science, Graduate school of Silpakorn University. (In Thai)
- Sakarinkhul, C., & Wacharasindhu, A., (2014). Prevalence of bully and associated psychosocial factors among lower secondary school student in muang Chiangmai . *Journal psychiatry association Thailand*, 59(3), 221-230. (In Thai)
- Kaewpornasawan, T., Kaewpornasawan, K., & Tungittiporn, T., (2012). Factors affecting the Mindfulness in Thai adolescent. *Journal psychiatry association Thailand*, 57(4), 403-412. (In Thai)
- Wichikasem, N., Taechaboonsersak, P., Nanthamongkolchai, S., Munsawaengsub, C., & Pitikultang, S., (2015). Factors influencing aggressive behaviour of secondary school student Pak kret district Nonthaburi province. *Journal of public health special issue*. 43-54. (In Thai)
- Sokantad, N., (2014). *Violence behaviour: A case study by Quarrel's vocational student in Bangkok*. Master of Arts. Graduate school of Mahidol University. (In Thai)
- Taweekhun, T., (2009). Violent behaviour in adolescents. *Journal nursing of Psychiatry and Mental Health*. 23(1),1-13. (In Thai)